

„És az Ige testté lett, és lakozék mi közöttünk, és láttuk az Ő dicsőségét.” (János 1,14a)

ŐRÁLLÓK

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetség lapja • 2020 • VI. Évfolyam • 2. szám • Ára: 1,25 lej

Isten gazdagító Lelke

Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?” Péter így válaszolt: „Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát. Mert tiétek ez az ígéret és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” (Ap Csel.37-39)

Egyházi ünnepeink közül sajnos pünkösd az, amelyet talán legkevésbé értünk. Pedig épp ennek az ünnepnek az üzenetét kellene sokkal jobban ismernünk és főleg használnunk! Mert hiszen a Szentlélek az az erőforrás, az a „közeg”, aki által Isten minden ajándékát mi megkaphatjuk! A Lélek nélkül mi nem tudunk hinni, nem lehetnénk Jézus tanítványai. Nélküle nincs gyülekezet sem itt, sem másutt. Nélküle eredménytelen, szegény maradna az életünk. Őáltala lehet a miénk Isten minden ajándéka.

A mai ünnepen egyrészt hálával emlékezhetünk az első pünkösdre, a Szentlélek kitöltetésére. Ugyanakkor vegyük magunkra az ígét: „Tiétek ez az ígéret!” – hiszen minket szólít meg ezzel! Mi benne vagyunk, benne élünk ebben az ígéretben. Bennünket naponta újra és újra a Szentlélek tehet Krisztus élő testévé. Így hallgassuk, és keressük mára szóló üzenetét!

Látjuk a felolvasott igéből, hogy az első pünkösdöt Isten teszi valódi ünneppé! Mégpedig úgy, hogy megváltoztatja az események menetét, Önmaga gazdagságával tölti meg az Ő Lelke által!

A húsvétot követő 50. napon az aratás ünnepére gyűltek össze az emberek Jeruzsálembe. Azt ugyan nem tudhatjuk, hogy hányan jöttek szívből, valódi örömmel, hálával, és

hányan amolyan „ünnepi turizmus” céljából, egy évenként megszokott programra. Az viszont biztos, hogy ezt a vegyes, sokszínű társaságot Isten Lelke fogta egybe, és töltötte meg ajándékával! Sokkal többet kaptak, mint amit eredetileg várhattak! Aratási ünnepre készültek, mely egy szokott rutin szerint majd lezajlik. – Isten azonban ennél sokkal nagyobb ajándékot készített nekik, hiszen a Lélek valódi erejét érezhették, tapasztalták!

Hogyan szoktunk ünnepelni? Mitől ünnepek a mi ünnepeink? Mennyire zárjuk ki örömeinkből Istent? Riasztó, hogy miféle forrásokból próbáljuk pótolni az öröm és boldogság iránti elemi igényünket!

Folytatás a 2. oldalon

Somogyi Imre

Pünkösd napja

*Aki nem tud a hit szárnyán
a magasba szállni,
nem is tud a Megváltónak
Szentlelkére várni.*

*Ó, emberek! Krisztus nélkül
mit ér ünneplésetek?
Nincs ott pünkösd, nincs ott áldás,
ahol nincs Szentlélek.*

*Azért tehát Őt várjátok,
Őt várjátok! – eljő
Hittel égő lelketekbe,
Mint a nyári szellő...*

*Eljön Krisztus szeretettel,
eljön Szentlelkével,
ha várjátok s imádjátok
pünkösdre reménnyel!*

*Megtelik a szív és lélek
nemes indulattal,
ha bevonul oda Krisztus
teljes diadallal.*

*Csak úgy lehet pünkösd napja
áldás, öröm, béke –
a győzelmes, igaz hitnek
gyönyörű pecsétje!*

Isten gazdagító Lelke

Folytatás az 1. oldalról

Riasztó, hogy kultúra vagy humor címszó alatt mi mindennel tömjük magunkat, és hogy különféle, kábításra alkalmas anyagokkal hogyan keresünk öröm-pótlékokat. Riasztó, mert mindezek azt mutatják, hogy mennyire elszakadtunk a valódi öröm forrásától, Istentől.

Ő úgy jön segítségünkre ebben a helyzetben, hogy megajándékoz minket. Pótlékok helyett valódi örömben gazdagodó életet kínál, ahogy az első pünkösdkor is történt.

Folytassuk azzal a mindig visszatérő fontos kérdéssel: Vajon kik kapják ajándékát és miképpen?

„Tiétek ez az ígéret és gyermekeiteké.” Ez az ígéret, mint egy nagy ölelés, úgy fogja össze a jelenlevőket. Ennél azonban többet is tudhatunk.

Azt látjuk a történetben, hogy Isten Szentlelke azokra a tanítványokra áradt ki először, akik Krisztus ígéretére hagyatkozva azon a helyen együtt voltak. Majd ezt követően az ő szolgálatuk nyomán áradt tovább az itt összegyűltekre. Ma is így van ez, Ő azok között tud munkálkodni, akik engedelmesen, nyitottan várják, akik ráhagyatkoznak ígéretére, akik engedik magukat vezetni, akik befogadják, várják, kérik az Ő bölcsességét.

Az is kiderül, hogy megtapasztalható jelei vannak Isten Szentlelke jelenlétének.

A Lélek először belül munkálko-

dik. „Mindnyájan megteltek Szentlélekkel.” Isten újjáteremtő csodája, amit a tanítványokon látunk! A változás mélyreható, a szívük-lelkük újul meg. Ennek a belső megújulásnak aztán természetesen megvannak a külső jelei, gyümölcsei is.

Az első pünkösöd legszebb jele a megértés csodája! A különféle emberek egyetértésének a csodája! A széthúzás helyett az „egy akarat” csodája! A bábeli szétszóratás ellenkezője megy végbe: Akkor az ember nagyzolására válaszul Isten összezavarta az emberek nyelvét. Bábeli zűrzavar helyett most pünkösdi egyetértés van! Amit hallanak a tanítványok bizonyágtétele nyomán az „Isten felséges dolgairól”, azt a saját nyelvükön értik. Az ige leírja, hogy zavar támadt, sokan nem értették, hogy mi is történik. Biztos azonban, hogy a legtöbben valami egészen rendkívüli ajándékként fogadták az eseményeket. Az Isten ajándékával, az Ő felséges dolgaival töltődtek meg!

Sajnos gyakran kell úgy éreznünk, hogy a mi világunk a kárvallottak világa! Sokan érzik becsapottnak magukat, akik azzal a keserűséggel élnek: ők miért nem kaphatják ugyanazt a szintet, ugyanazt az életszínvonalat, amit szerencsésebb társaik. Nekik miért nem jár ugyanaz?

Az ilyen megkeseredett állapotunkból tud és akar kiemelni minket a mai ünnep üzenete. Istenünk ajándékozó

Isten! Többet tud adni, mint amit mi várhatunk! „Tiétek ez az ígéret és gyermekeiteké és mindazoké, akik még távol vannak.” Ne mondjuk erre, hogy ez is csak egy ígéret a sok közül, amikkel már tele a padlás! Hiszen amit Isten ígér, arra ereje is van! Űgy, ahogyan az első pünkösdkor is nem remélt módon meggazdagította az ünnepre érkezőket!

Érdemes nyitottan fogadni, hisz az életünket megújító ígéret ez! Érdemes megragadni, hiszen elűzi reménytelenségünket, saját és gyermekeink jövőjét Isten fényébe helyezi.

Amikor a tanítványok a Szentlelke ajándékával megteltek, és a hallgatóknak Krisztust hirdették, „mintha szíven találták volna őket!” Isten szeretete „találta szíven” őket! Ez az erő mozgósítja őket, indítja új út keresésére, ezért kérdezik: „Mit tegyünk?” Mi a következő lépés?

Ma is így történhet ez velünk is! A Szentlelke ereje tárja fel előttünk ma is az új életre vezető utat! Kérjük tőle a nyitottságot, a befogadásra való készséget! Isten Szentlelke indítson minket, hogy naponként újra meg újra feltegyük ezt a kérdést: Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem? Mi a te akaratod? Kérjük tőle először az ének szavaival: „Jövel mihozzánk is, részeltess ajándékidban, lakozzál mibennünk, mint élő templomaidban”.

(Forrás: refkenese.hu)

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetség (KRE PSz) tevékenységének rövid bemutatása megalakulásától napjainkig

A KRE PSz megalakulását a 2002-es évi közgyűlés határozata és a KRE létrejöttének 80. évfordulója tette lehetővé, a Magyarországi Református Presbiteri Szövetség mintáját követve. Szövetségünk több mint 5000 presbitert foglal magába.

- 2007-ben Szövetségünket önálló jogi személyként jegyezhetük be az Egyházkerületünk elnöksége támogatásával.

- 2015 januárjától kezdődően önálló újságot ad ki Szövetségünk, amely az ÓRÁLLÓK megnevezést kapta.

A kezdetben alig 500 példányszám napjainkban 2.500-ra emelkedett. Ugyancsak a 2015-ös évi közgyűlésünk alkalmával határoztuk el, hogy azon presbiterek, akik évtizedes áldozatos munkával szolgálták egyházukat, Presbiteri Szolgálatért Díjban részesüljenek. Minden egyházmegye évenként egy presbitert jelölhet e díjra. Ez a díj egy miniatűr ezütkelhelyből és névre szóló Emléklapból áll, melynek átadása ünnepélyes keretek között történik.

Folytatás a 3. oldalon

Egyházkerületi konferenciáink, képzéseink

Sorsz.	Időpont	Helyszín-Rendezvénytípus	Tematika
1.	2005.09.1-2.	<i>Kraszna</i> Szilágysomlyói Egyházmege I. Partiumi PSz Konferencia	A református oktatás, nevelés múltja, jelene és jövője
2.	2006.09. 1-2.	<i>Szatmárnémeti</i> Szatmári Egyházmege II. Partiumi PSz Konferencia	Apadó nem zetünk lelki válsága és lelki megújulása
3.	2007.08.31 - 09.2.	<i>Désháza</i> Zilahi Egyházmege III. Partiumi PSz Konferencia	Bizalom és bizalmatlanság a gyülekezetek életében
4.	2008.09.12-14.	<i>Érmihályfalva</i> Érmelléki Egyházmege IV. Partiumi PSz Konferencia	Politizáló Egyház- imádkozó politikus
5.	2009.08.28-30.	<i>Arad-Battonya</i> Aradi Egyházmege V. Partiumi PSz Konferencia	A kálvini örökség a XXI. századi presbiter számára
6.	201.08.27-29.	<i>Várad-Rogérius</i> Bihari Egyházmege VI. Partiumi PSz Konferencia	Erdélyi fejedelmek, akik a magyar református egyházat szolgálták
7.	2011.08.26-27.	<i>Nagybánya-Óváros</i> Nagybányai Egyházmege VII. Partiumi PSz Konferencia	Konfliktuskezelés az Egyházban
8.	2012.08.31.-09.2.	VIII. Partiumi PSz Konferencia - <i>Hadad</i> - <i>Ákos</i> - <i>Erdőd</i> - <i>Nagykároly</i> - <i>Érmindszent</i> - <i>Sződemeter</i>	- A presbiterok felelősségvállalása az egyházi zenekultúrában - Az Árpád kori református templom története - Az I.-II. Református Zsinat - Károli Gáspár, a bibliafordító - „Ady ostora” - „Kölcsey hite”
9.	2013.08.30-31	<i>Lugos</i>	A Heidelbergi Káté ismerete
10.	2014. 08.30.	<i>Kolozsvár</i> A két Egyházkerület (Erdélyi, Királyhágómelléki) közös konferenciája	A tisztségek kialakulása az ó- és újszövetség idején
11.	2015.08.28-30.	<i>Kolozsvár</i> (közös konferencia)	A presbitérium megalakulásának története
12.	2016.08.26-28.	<i>Nagyvárad</i>	A II. Helvét Hitvallás
13.	2017.03.18.	<i>Nagyvárad</i> - Közgyűlés	A Presbiteri Szolgálatért Díj átadása
14.	2017. 08.25-27.	<i>Nagyvárad</i> - Konferencia	A reformáció kezdete a Partiumban
15.	2018.03.10.	<i>Nagyvárad</i> - Közgyűlés	A Presbiteri Szolgálatért Díj átadása
16.	2018. 04.6-7.	<i>Nagyvárad</i> - Presbiterképzés	Ószövetségi ismeretek (I.Mózes-Malakiás)
17.	2018.07.20-21.	<i>Nagyvárad</i> - Presbiterképzés	Újszövetségi ismeretek (Máté – János jelenések)
18.	2018.08.24-25.	<i>Nagyvárad</i> - Konferencia	Az áldozatvállaló presbiter
19.	2019.03.09.	<i>Nagyvárad</i> - Közgyűlés	A Presbiteri Szolgálatért Díj átadás
20.	2019.04.26-27.	<i>Nagyvárad</i> - Presbiterképzés	A II. Helvét Hitvallás ismerete
21.	2019.07.19-20.	<i>Nagyvárad</i> - Presbiterképzés	A heidelbergi Káté ismerete
22.	2019.08.30-31.	<i>Nagyvárad</i> - Konferencia	Viseljete azért gondot magatokra és az egész nyájra (Ap Csel20,28)

Hálaadással tartozunk a mindenható Istennek, hogy szolgálataink során hitünket ápolva, életünket megtartva végezhetjük a reánk bízott feladatok sokaságát a tőle kapott táalentumok által.

Az Övé legyen a dicsőség! Soli Deo Gloria!

Tóth András, a KRE PSz elnöke

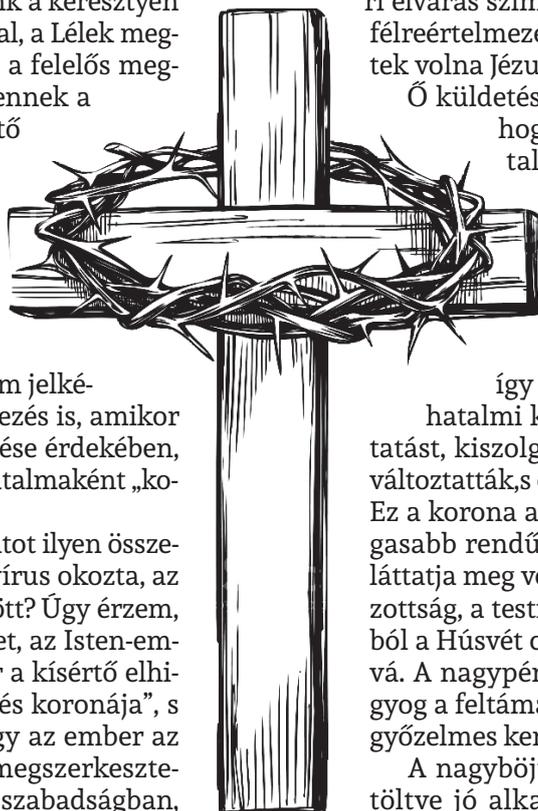
Korona és kereszt

Ha fél évvel ezelőtt kaptam volna a feladatot, hogy erről a szókapcsolatról elmélkedést írjak, valószínűleg nem ugyanezeket a gondolatokat fogalmaztam volna meg. Az utóbbi 1-2 hónap világtörténeteivel azonban a teremtő és gondviselő Isten – talán nem mindenki számára váratlanul – de mindnyájunk számára drámai jelekkel szólította meg a világot, az embert, s ennek hatása alól senki nem vonhatja ki magát. A Nagy Rendező még az egyházi év kronológiáját is figyelembe vette, hiszen a böjti időszakban, és a Húsvétra készülésnek a forгатókönyvében kell helyet, és kellene értelmezést találni az eseményeknek.

S ezek után akár bele is vághatunk a keresztyén bölcselkedésbe: szorongva és alázattal, a Lélek megvilágosító segítségét és erejét kérve a felelős megnyilatkozáshoz. Milyen nagy titok ennek a tragikus kimeneti kockázatot jelentő kórokozónak a tudományos elnevezése: „koronavírus”. Nyilván a mikroszkópos optikai megjelenésre asszociálva történt a névadás, melynek a szimbolikus háttérében a legtöbb ember számára egy olyan fejdísz képe jelenik meg, amely az uralkodói hatalom jelképe, de eszünkbe juthat az az értelmezés is, amikor ezzel a tárggyal egy vágyott cél elérése érdekében, a küzdelem, az erőfeszítés, áldozat jutalmaként „koronázzák” meg a siker elérőjét.

De vajon mi jelentheti a kapcsolatot ilyen összefüggésben a korona elnevezés és a vírus okozta, az életre ennyire veszedelmes kór között? Úgy érzem, érdemes felidézni a bibliai bűnesetet, az Isten-ember kapcsolat megromlását, amikor a kísértő elhitette az emberrel, hogy ő a „teremtés koronája”, s ezzel elősegítette azt a döntést, hogy az ember az élet szabálykönyvét maga akarja megszerkeszteni, és ezzel azt elérni, hogy ebben a szabadságban, önös céljainak megvalósításánál figyelmen kívül hagyhatja az isteni rend, az élet védelmének, a felebarát tiszteletének betartását, s akkor még nem is szóltunk a krisztusi lelkület még ennél is magasabb rendű etikai tartalmáról és követelményeiről. A döntés következménye az lett, hogy önbizalommal és öntelten, de mindig telhetetlenül és boldogtalanul sodródott be az ember az önmagvalósítás, a siker kényszerének a zsákutcájába, és a technika és tudomány eredményeit, a jólétet a maga teljesítményének, erényének és jutalmának hamis tudatában azt várta, és talán még ma is azt várja, hogy a korona az ő fejére kerüljön. Eközben pedig nem tűnt és nem tűnik fel az egyének és társadalmi csoportok közötti egyenlőtlenség, a kiszolgáltatottság, a gazdasági, faji, vallási diszkrimináció, a szeretetlenség, a közöny. Nos, a mostani helyzetben arra kell következtetnünk, hogy ezzel a koronával valami baj történt: rá kell döbbeni, hogy az embernek „megállt a tudománya”, illetve még mindig kevés a tudománya ahhoz, hogy saját erejéből mindenható legyen, s hogy élet és halál kérdésében még mindig kiszolgáltatott – tehát nem érdemelte ki, nem érdemli meg ezt a koronát!

E kudarc bemutatása utánpedig, Húsvét felé irányítva a tekintetünket, egy másik fajta, egy másik típusú, egy másik értelmezésű korona képét próbáljuk megvilágítani – a krisztusi töviskoronáét. Az emberi várakozás, az embe-

ri elvárás szimbolikája azonban akkor is egy emberi félreértelmezésen alapult. Mást vártak, mást szerettek volna Jézus által megvalósulni látni, mint ami az Ő küldetése volt. Azt szerették volna – akkor is –, hogy Jézus segítségre legyen az ember hatalmi vágyának, uralkodói ösztönének a megvalósulásában. Azt szerették volna - farizeusi öntudattal és önteltséggel -, hogy Jézus elfogadja ezt a fajta koronát, s ezzel hitelesítse az embert az Istentől való elszakadás döntésében. S hogy ez mégsem

így történt, indulatból és bosszúból ezt a hatalmi koronát az emberi fájdalmat, megaláztatást, kiszolgáltatottságot jelképező töviskoronára változtatták, s ez a korona kísérte el Jézust a keresztre. Ez a korona azonban az üdvtervben mégis a legmagasabb rendű hatalom, Isten hatalmának az erejét láttatja meg velünk, hiszen az elveszettség, a megaláztatás, a testi fájdalom, szenvedés, a halál állapotából a Húsvét csodájában átváltozik az élet koronájává. A nagypénteki töviskoronás kereszt után felragyog a feltámadásnak a halál és töviskorona nélküli győzelmes keresztsje.

A nagyböjt napjait a világtól való elzártságban töltve jó alkalmunk lehet feltenni a kérdést magunknak: életem útjának döntései helyesek voltak-e?

Hiszen az emberi élet folyamata döntések sorozatából tevődik össze, s ezekben a döntésekben Isten a szabad akaratlehetőségét nem vonja meg ma sem. S kérdezzük meg azt is: Döntéseim eredményeként a magam dicsőségét vagy az Ő dicsőítését szolgálja-e az életem?

Most, amikor a vírus-korona tövisei tízezreknek okoznak halálos sebet, s amikor nem tudhatjuk, Isten próbatétele meddig tart, s milyen következményekkel jár, Isten lehetőséget ad – ha még nem történt meg - a legfontosabb döntés meghozatalára: az őszinte bűnbánatot követő, Jézus hívását elfogadó, az Őt befogadó válaszra, s akkor Ő hűségesen velünk marad a legnehezebb időben is, Lelke által vigasztaló, erősítő és gazdagító társunk lehet ebben a nehéz időszakban, amikor találkozási böjtöt kell tartani, és nélkülözni családtagjaink, barátaink, gyülekezetünk közösségét.

A töviskorona fájdalmát miattunk, helyettünk és értünk a kereszten elhordozott Jézus Krisztus és a húsvéti üres sír legyen mindannyiunk élő reménysége.

„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.”
/Jel 2,10/

2020 böjti időszakában

Dr.Tóth János
MRPSz Missziói és Diakóniai Bizottság elnöke

Lehetnek üresek a templomok, ennél is fontosabb, hogy a sír üres...

Idén a húsvéti ajándékot a magam számára még inkább ott keresem, ahova naponkénti önkéntes nemzetközi sajtókutató munkám szólít. Ennek során átfutom azt a 25-30 külföldi – Japántól Kínán át az Angliában és az USA-ban működő – főként keresztyén hírügynökségeket, melyek gyorsan, hitelesen, és világméretű hírkínálattal segítik a napi tájékozódást. Akadnak vidám és elgondolkodtató anyagok, belső személyes hírszobám felvidámítására. Ezekben az órákban szinte valamennyi hír, blog, tudósítás, elemzés összefüggésben áll a koronavírus világjárvánnyal, s ilyen különös helyzetben az egyházak virtuális szolgálatával.

És sok-sok imafelhívás is jön naponta. Így akadt meg szemem azon az interjún a faithwire.com protestáns online oldalon, ahol a riporter [Tim Scott szenátort kérdezi hitről, húsvétról és a COVID-19 világjárvánnyról](#). A politikustól szokatlanul erőteljes fogalmazást hallunk, szavain átsüt hitének, meggyőződésének ereje. Erdemes odafigyelniük.

Isten akarata mindenben – az Úr a nemzet támasztéka

Az 54 éves törvényalkotó, az USA szenátusának tagja – így fogalmaz – egész életét olyan alkalmak sorozatából látja felépülni, melyben ugyanaz az isteni akarat érvényesült, mint ami szerinte a koronavírus válságban is megjelenik. Erre a fogalmazásra már felkapja a fejét az olvasó-nézó, s nem szakad el a képernyőtől. Meg is éri maradni.

Hiszen van miről beszélnie az élete teljében járó politikusnak, aki a New York Times-nak is népszerű szerzője, sikeres üzletember Dél-Karolinában. Szegényes környezetben nőtt föl, hamar a remény és a jól felhasznált alkalom, a helyzetfelismerés elkötelezettje lett. Ő az első afroamerikai, akit megválasztottak a parlamentbe és a szenátusba. Több fontos, főként pénzügyi, városfejlesztési, egészségügyi és nevelési bizottságnak is tagja.

„Ennek a nemzetnek az alapítása óta egészen eddig a világjárványig az egyetlen hely, pontosabban személy, akihez mindig visszatérünk, bármennyire megtorpanunk is, vagy igazából megszámlálhatunk, az az Úr, hitünk elkezdője és bevezetője” – érvel a szenátor.

A lehetőség kopogtat – de a hit szemével kell felfedezni ezt is

Éppen ezekben a napokban jelent meg könyve *A lehetőség kopogtat* címen. Azt sem tartja véletlennek, hogy éppen most jelent meg. Szerinte sok embernek adhat biztatást eddigi életének a krónikája, mely sok-sok fordulattal vezetett el a mai időkig.

Az interjúban Scott szenátor megosztotta élete vezéregyét is, ami állandó támasztéka volt az elmúlt évtizedekben a római levélből:

Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket örök elhatározása szerint elhívott” (Róm 8,28).

Jézusba vetett hite tette erőssé, hogy a jelenleg Amerikát sújtó járványhelyzettel is szembenézzen és így tudja a helyére tenni magában. Ezt mondja:

„Tudom, hogy ennek a nemzetnek bizonyos értelemben szüksége van a világjárványra”.

Isten tervét, bármilyen érthetetlen pillanatnyilag, figyelő és kérdező hittel, bizalommal kell kibontanunk, meglátnunk. Ebben a bizalomban és elfogadásban édesanyja volt a példája és legjobb tanácsadója. „Ezekben a pandémiás időkben olykor nála étkezem, s ilyenkor elgondolkodom azon, milyen fantasztikusan erős és szilárd tud lenni az anyai szeretet”. Sokszor felidéződik benne édesanyja évtizedeken át gyakran mondott megállapítása az Úr jóságos szeretetéről.

Scott szenátor nyitott szemmel jár a világban. Sok mindent észlel, amit mások talán nem úgy, mint ő. Ő a hit

szemével is körülnéz, nem csak az üzletember vagy a politikus szemével. A koronavírus okozta gazdasági visszaesés és az egészségkárosodások láttán neki a 2Timotheus 1,7 jut eszébe:

Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.

Nagy biztatás a húsvéti üres sír – e jótétemény szociális, anyagi vetületei

Ezzel a lelkülettel tekint a mostani, különös húsvétra is. Meglepően, de a hit látásával és logikájával érthető módon fogalmaz:

„Az az időszak jön el, amikor a templomok üresek maradnak, de ne csüggedjünk: a sír is üres lett. Ez most az a pillanat, amikor szolgálatunk nem egy adott helyhez, egy templomhoz kötődik, hanem szolgálatunk határai kitágulnak, átlépjük közösségünk földrajzi kereteit, és az igehirdetés, az ima a modern média segítségével sokkal többeket ér el. Így is közösségünk van egymással”.

A szenátor azok egyike volt, aki törvényhozóként időben segítette az egyházakat, hogy bevételeikkel jól gazdálkodjanak, képezzenek pénzügyi tartalékalapot, így jött létre a CARES Act 2 milliárd dollár működő tőkével, ami a biztosításokból, nyugdíjbefizetésekből és beralapokból épül fel, s ez a világjárvány idején is komoly segítséget és támaszt jelent sok embernek.

Ez most arra is jól jön, hogy az afroamerikai közösségeknek a COVID-19 járvány során támogatást tudjanak adni, mivel ez a népcsoport sokkal fogékonyabb a vírusmegbetegedésre és annak veszélyes kimenetelére, mint mások. Ez főként az USA délebben fekvő államainak lakosságára vonatkozik, mint például Dél-Karolinára, ahol Scott szenátor szűkebb pátériája van.

Republikánus politikusként állandó kapcsolatban van Trump elnökkel, és a Fehér Ház Koronavírus Munkakülönművel, dr. Deborah Birx asszonnyal, a koronavírus elleni akciók koordinátorával és dr. Anthony Fauci-val, az Allergia és Fertőző Betegségek Nemzeti Intézménye igazgatójával.

„Az biztos, hogy kristálytisztán látom a politikusok és a politikai vezetés felelősségét, s ebben eddig csak pozitívumokat tapasztalok” – mondja.

A Fehér Házat azzal a kéréssel kereste meg, hogy adjanak több és részletes tájékoztatást a fekete közösségeknek, hogy gyorsan megértsék a tényleges kockázatokat.

A vírusesztek kiterjesztését és felgyorsítását sürgette a kormányzatnál, valamint a gazdaság újraindítását, amiről folyamatosan tárgyal a vezetőkkel. Szűkebb hazájában üzletemberekkel 500 ezer dolláros gyógyítási segélyalapot hoztak létre, ezt 1,5 millió dollárra szeretnék pár hét alatt feltölteni. Az így létrejövő alapból olyanokat támogatnak, akiknek orvosi ellátásra, élelmiszer támogatásra és pénzügyi segítségre lesz szükségük.

„Megtanultam, hogy az életben minden rosszban ott rejtőzködik valami jó is. Csak meg kell hallanunk, amikor a lehetőség ott kopogtat az ajtónkon!” – fejezte be mosolyogva a protestáns amerikai politikus az interjút. Már a mosolyért megérte végighallgatni, az üzenetről nem is szólva...

„...viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békeesség kötelékével.” /Ef 4, 2-3/

Kedves Testvérek!

Néhány hét kényszerű „korházi pihenés” után szeretném folytatni, a húsvét előtti hetekben megkezdett „Gondolat-sorozatot”. A korábbi gondolatok a félelemtől, aggodalomtól és a hitről szóltak. Ez a „Gondolatok 3”, egy nagyon aktuális kérdést: a bezártsági (összezártasági) helyzet áldásait próbálja kiemelni: a bizonyágtétel, bizonyágtételek kimondásával, leírásával, megvallásával.

(...)

Rendkívüli helyzet van és ennek megfelelően rendkívüli helyzetet él át az ember. Mi, Isten gyermekei ezt a helyzetet úgy kell megélnünk, hogy Isten kegyelméből, Krisztus által, a legjobb dolgokat hozzuk ki belőle.

A társadalom különböző csoportjai, a média, a civil szervezetek nagyon sok erőfeszítést tesznek, hogy embertársaink, ebben a helyzetben ne legyenek elszigeteltek, és ne érezzék magukat elhagyatottnak.

A húsvét ünnepében a családok „fizikailag elszigetelten” ünnepeltek, nem látogathatták meg szeretteiket, nem örülhettek együtt a feltámadás csodájának. A kialakult helyzet miatt a családtagok nem látogathatták meg a kórházakba és időotthonokban lévő szeretteiket sem. A közszereplők, előadó- és színművészek, a kommunikációs-média csatornákon keresztül próbálnak, a saját műfajain belül mindent elkövetni, hogy oldják e bezártság okozta feszültséget, egyedüllétet. Az egyházak, a médián keresztül eljutatják Isten üzenetét a TV képernyő előtt lévőknél. Köszönjük, de ez mégsem olyan mint az élő ige szava a gyülekezetben, ezért nekünk, hitbenélő keresztyéneknek arra kell törekednünk, hogy a Biblia tanítását figyelembe véve próbáljunk igei üzeneteket megfogalmazni a családban és szolgálai presbiter- és embertársaink, felebarátaink felé! Alkalmass és alkalmatlan helyen és időben tegyünk bizonyágot Isten szeretetéről és az Úr Jézus Krisztus megváltó hatalmáról!

„Ne szégyeld hát a mi Urunkról szóló bizonyágtételt, ...Mert ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk.” /2 Tim 1,8-9/

Meggyőződése, hogy nem tudunk igehirdetés szintű bizonyágot tenni, de a mi, egyszerű fohászunk és bizonyágtételünk legyen őszinte és hiteles, mert ezzel is tanítványságunkat erősítjük fejlesztjük, hogy Krisztus Egyházának tagjaként az egész /egyház/testet erősítsük, építsük Isten dicsőségére. Beszédünk, írásaink, cselekedeteink ne legyen bomlasztó, megosztó, hanem építő, szeretettel teljes legyen.

Ezt az időszakot, melyet kegyelemből kaptunk, használjuk arra, hogy gyarapítsuk bibliai tudásunkat és legfőképp vizsgáljuk meg magunkat, hogy megújítsuk kapcsolatunkat a teremtő Istennel, gondoljuk át kapcsolatunkat a családtagjaival, szeretteinkkel és felebarátainkkal. Állítsuk vissza /reformáljuk/ kapcsolatunkat Istennel, arra az édeni állapotra, amikor nem bujkáltunk, nem menekültünk előle.

Legyünk tudatában annak a ténynek, hogy, bűneink és mulasztásaink ellenére is, Isten ma is keres bennünket, kit-kit a maga helyén, valamennyi presbitert keresi, Krisztus Jézus által, azon a helyen ahová szolgálatra helyezett. Keres bennünket is, mint ahogyan kereste a bűnbeesett emberpárt /1Móz 3,8/. „De az Úristen kiáltott az embernek, és ezt kérdezte: Hol vagy?” /1Móz 3-9/

Keres bennünket, hogy kiemeljen a bűnből, a nihilizmusból, és megmentesen a sátáni kísértésektől. Ebben az időszakban van időnk és lehetőségünk, hogy lebontsuk, elsődlegesen

azt a karantént amely köztünk és Isten között alakult ki. Térdre rogyva emeljük fel tekintetünket, a fölénk épített elválasztó „mennyezetet” keresztül Istenhez és figyeljük akarataira tanítására, ezt követően, törvényszerűen, le fognak omlani a köztünk és szeretteink, valamint köztünk és embertársaink közti karantén falak, mely falakat abún alapjaira, a nemtörődomség tégláiból építettünk.

Mindezt Isten kimunkálja és kegyelemből, hit által meg is adja nekünk Jézus Krisztus érdeméért! Ezek után rádöbbenünk, hogy bűneink és mulasztásaink miatt milyen sérülékenyek vagyunk. Ömberünk lubickol a bűnben és Isten nélkül érzi jól magát ebben az állapotban. Jól érzi magát, de ez nem vezet sehova, csak a lelki halálba. „A bűn zsoldja a halál.” (!) Ezért tehát legyünk halottak a bűnnek, és éljünk az igazságnak, szeretetnek és akkor ezt a Bibliából idézett ígét tovább folytathatjuk és vonatkoztathatjuk magunkra is, hogy tudniillik: „Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelme ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”

Ömberünk Krisztussal meghalt, hogy újemberünk Krisztus által, kegyelemből feltámadhasson, hogy Őt szolgálva, az Ő dicsőségére éljünk. Értékeljük át az eddigi életünket, szolgálatainkat a családban, egyházban és társadalomban! Belső emberünk alázza meg magát Isten előtt, mindenkor, mert e megalázott szívből fakadó akarattól és cselekedetből van megigazulásunk, Jézus Krisztus által. Jézus Krisztusban adatott megigazulás és megváltás nekünk is a ma /karanténban/ élő embereknek is. Ez az ígéret nem csak a 2000 évvel ezelőtt élő prófétákra, apostolokra és tanítókra jelentetett ki (az apostoli időkben: /Ef 1,20-23/, hanem részünkre is, mert Isten feltámasztván Fiát, neki adott minden hatalmat égen, földön és föld alatt, hogy mindenki az Ő nevével magasztalja, az Atya dicsőségére.

Ezért tehát arra buzdítok minden kedves presbiter Testvért, hogy tanulmányozza alaposan az Evangéliumot, és annak megfelelően éljen, szolgáljon és szeressen, a családban és a gyülekezetben. Értékeljük át gondolatunkat, cselekedeteinket, utainkat, hogy kereshessük és megtalálhassuk újra Istent!

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhez, mert kész megbocsátani. Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr. /Ézs 55,8/

Bátran valljuk meg hitünket, mert ez Istennek tetsző cselekedet. Ebben a nehéz helyzetben, kontaktus nélkül keressük a segítségnyújtás lehetőségét. Ne szégyenjük megalázni magunkat, mert Krisztus is, Isten lévén, megalázta magát felebarátaiért, értem és érted is.

E karantén időszakot, sport nyelven szólva, tekintsük edzőtábornak, hogy amikor, Isten kegyelméből, újra nyithatjuk templomaink kapuit és megindulhat a szolgálat, akkor frissült, megújult erővel és hittel kezdjünk meg egy új korszakot, mely korszak, hiszem, hogy Krisztus Egyházának és a Református Egyház felvirágosodását hozza!

Végül, de nem utolsó sorban, ne feledkezzünk el az adakozásról sem, hiszen a gyülekezeteink bevételei (egyházfenntartási járulék, persely pénz, adományok) közelítenek a nullához, ezért keressük annak lehetőségét, hogy ezirányú kötelezettségeinknek is eleget tegyünk. Ne feledjük: a jókedvű adakozót szereti az Úr!

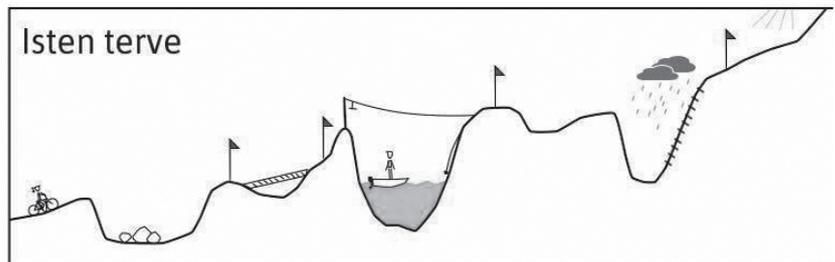
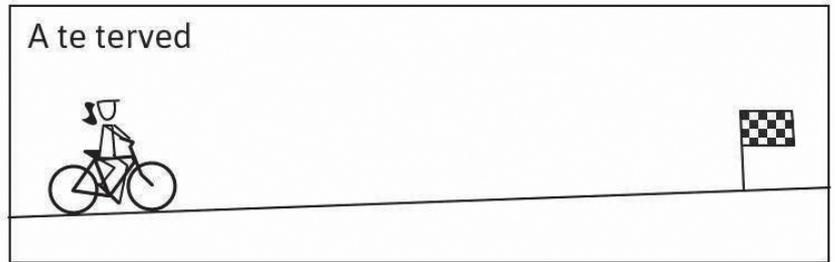
Mindenért Istené legyen a dicsőség!

Török Csaba a DEM Presbiteri Szövetségének elnöke
(2020. április)

Isten és az én tervem

Egy kép elemzését mutatom, amely az emberi és az isteni tervet szemlélteti!

Nézzük előbb a felső képet. Emberünk ül a biciklin. Kiegyensúlyozottnak tűnik. Könnyedén felpattan a kerékpárra, és a kitűzött cél felé tart. Az emelkedő nem nagy. Aztán ott húzódik a kép jobb szélén a keret fekete vonala. Nincs extrém meglepetés az emberi tervben. Az isteni tervben azonban van bőven (alsó kép). Ami viszont nincs: az a célt jelző kockás zászló. No meg a kép végét sem zárja le a megnyugtató, fekete vonal.

Most elemezzük az alsó képet, mint egy elmondott verset! Emberünk az isteni terv ábrázolásán is kiegyensúlyozottan ül a biciklin. Az általa kitűzött célzászló felé tart. De azt a kockás zászlót csak ő találta ki. Délibáb, melyet a képzelet teremtett. Amint eléri a legmagasabb pontot, rövid pihenő után mélyrepülésben találja magát. Bár haladt valamit előre, alacsonyabbra került, mint ahol előtte volt. A biciklit elfelejtheti. Már gyalog megy, mert siet. Áthalad a sziklákon, melyek hozzá képest óriások. Majd rövid idő alatt meredekebb lejtőn kell felmennie, mint amekkora az előző volt. Amikor nagy nehezen felér, azon gondolkodik, hogy mi értelme volt ennek. Hiszen elfáradt és kimerült. De ahogyan visszanez a megtett útra, egyszer csak boldog felismerés tölti el a szívét. Meglátja, hogy máris magasabbra ért, mint amit ő maga a könnyen kivitelezhető tervével elgondolt. Újult reménnyel pihen meg a résztávot jelölő póznánál. Aztán szemügyre veszi az elé táruló képet. Egy létra van előtte. Zavarja azonban, hogy a vége ködbe vész. Nem tudja, mihez van rögzítve, vagy, hogy mi várja utána. Ettől megijed. Ahogy azonban féltelme helyett a feladatra összpontosít, fontos felismerésre jut. Rájön, hogy háromféle mód közül is választhat. Dönthet úgy, hogy átmegy a létra tetején. Akár négykézláb is. Dönthet úgy, hogy alulról kapaszkodik bele, és a kezével átlendíti magát fokról fokra. És dönthet úgy, hogy lemegy a völgy aljába, és gyalog megy át rajta. Mivel a végét köd borítja, csak bízni tud abban, hogy van biztonságos hely, ahová átérhet. Nem tudjuk, melyik mellett döntött. Azonban átjutott. A feladat elvégzésével pedig újabb részeredményt jelző zászlót is kapott. Megcsinálta! Most már tudatosan hátranéz és azt látja, amit az előző póznánál: ismét magasabbra jutott! Már meg sem lepődik, hogy ismét egy meredek emelkedő van előtte. Lendülettel megy fel rajta. A kis hegycsúcson azonban arcába üvölt a reménytelenség. Alatta beláthatatlan víztükör fekszik, mely ismét ködbe vész. A szédüléstől, a csügedéstől csak nehezen veszi észre, hogy a helyzet nem is olyan reménytelen. Kétféle segítséget is talál. Egyfelől egy kötélpályát, melynek a fogantyújába ha bekapaszkodik, és ellöki magát a földtől, áttérhet a túlsó partra. Bár a ködtől most sem látja hova érkezne. A vizen viszont észrevesz egy motorcsónakot is, amellel dönt. Bár még nem jutott el a következő kis zászlóig, a csónak haladása közben van ideje gondolkodni. Megérti, hogy a tó is egy

völgy. Mélység, amelynek nem kell lemenni az aljába, hanem Isten kegyelme átsegíti rajta. Tényleg érzi a lelkében ezt a mélységesen mély, megrendítő helyzetet. De a csónakban biztonságban érzi magát. Mint a tanítványok, akik Jézussal együtt voltak a vizen. Meglátja a túlsó partot. A póznán lobogó zászlócska helyett egy meredek part tűnik fel. Egyszerre bosszús, hogy megint dolgoznia kell, és egyszerre hálás, hogy felfedez egy kötelet, melyen felkapaszkodhat. Ezután eléri a résztávot jelző póznát. Ahogy ott pihen a tövében, több mindent is megért. Ismét megfigyeli, hogy milyen magasra jutott az előző zászló óta. Közben pedig érzi, hogy most a nagy mélység után kicsit tovább pihenhet. Egy kis völgy következik csak, melyen egészen könnyen átkel. Aztán egyszer csak meglátja az újabb mélységet. Ahogyan óvatossággal lefelé, fekete fellegek jelennek meg felette, és úgy esik az eső, mintha dézsából öntenék. Ázott verébként rogy le a sárba. Lassan szép kis tócsa gyűlik körülötte. Hívogató, hogy minden kellemetlenség dacára ott maradjon benne. Hiszen mindig csak átmenetileg lett könnyebb! Lám, az időnkénti magaslatok dacára már megint milyen mélyre jutott! Nem jó ő semmire! Indul tovább. Egyszer csak megakad a szeme valamin. Rájön, hogy már látja a völgyből kivezető utat. Ahogyan reménytől megcsillanó tekintet belefúrja az emelkedőbe, meglátja, hogy lépcsőszerű kapaszkodók vannak kialakítva rajta. Áll és kacag bele az esőbe. Megérti, hogy mindig kínál Isten kapaszkodót. Ő azonban rendszerint előbb foglalkozik féltelmeivel és haragjaival, mint hogy őhozza fordulna segítségért. És lám, egyszer csak elfogynak a lépcsők, ő pedig lerogyhat a résztávot jelző pózná tövébe. Jézus keresztyét látja a póznában. Belekapaszkodik teljes hittel és visszanez. Látja, hogy mekkora utat tett meg, milyen magasra jutott.

Nekünk tudnunk kell, hogy ez az élet természetes része, hogy újabb és újabb mélység jön. Mert mélység nélkül nincs magasság, és Isten mindig ad segítséget az emberfelettinek tűnő feladatokhoz.

Illés Jenő, SzREM PSZ elnöke

Presbiteri eskü

Én... esküszöm az élő Istenre, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy, örök, igaz Isten, hogy presbiteri tisztben, melyre Isten akaratóból e gyülekezet megválasztott, a mi Urunk Jézus Krisztusnak hűséges szolgája leszek.

A fennálló egyházi törvényeknek és törvényes rendeleteknek minden teendőimben kész szívvel engedelmeskedem.

A lelkipásztort és egyházunk munkáit egyházzvédő és – építő munkájukban minden erőmből támogatni szent kötelességemnek ismerem.

Ha emberi gyarlóságból akár az egyházi törvények, akár törvényes felsőbbségek ellen valamivel véténék, az egyházi fenytéket alázatosan felveszem.

Az általam igaznak ismert református vallást sem félelemből, sem adományért, sem más, egyéb tekintetért meg nem tagadom.

Beszéddel, minden munkássággal, jó példával és egész életemmel Anyaszentegyházunk építésére és Isten országa terjesztésére törekszem, naponként igyekezvén magam is, és hívogatván másokat is követni azt, aki a Fő, a mi Urunk Jézus Krisztust.

Isten engem úgy segítjen! Ámen.

Ima napjainkból – 2020

Ima bizonytalanság idején

Mostani napjainknak is Ura, Istene, Atyánk, aki Jézusban lecsendesítetted a vihart, és megnyugtad a háborgó szívet, küldd el nekünk a reményt, s fogadd jó tetszésedbe azokat, akik a bizonytalanság közben is értünk dolgoznak és várnak segítségedre.

Biztass minket azzal, hogy mindenkihez ugyanazzal a szívvel fordulsz.

Tégy bizonyossá arról, hogy nem engedsz minket beleveszni a bajba, mert a Te akaratód nem a pusztulás, hanem az élet. Te vagy a mi Istenünk, s nekünk szükségünk van Rád.

Irgalmazz nekünk! Ámen.

Kiadja a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetsége

Megjelenik negyedévenként
Szerkesztő bizottság: Veres Erzsébet sajtóreferens
Tóth András KRE PSZ - elnök
Lakatos Nella
(Elérhetőség/e-mail: veres_zsike@yahoo.com)
Tördelés és nyomtatás: TEHNO-PRINT Zilah

Jövőre tartjuk meg az Egységnapot

Marosvásárhelyen készültek megtartani a Magyar Református Egység Napja központi programjait idén május 22-én, pénteken és 23-án, szombaton.

Az 1920-as trianoni békeszerződés aláírásának évfordulójához közeli ünnepséget azzal a céllal szervezték volna, hogy a magyar reformátusok közösen adjanak hálát Istennek az elmúlt száz esztendőben megtapasztalt megtartó kegyelméért. „Szeretettel hívunk mindenkit, hogy együtt vigyük Isten elé hálaadásunkat az elmúlt száz esztendőben megtapasztalt megtartó kegyelméért. Isten a széthullás roppant erői ellenére is megtartott minket. Szentlelkével folyton munkálta bennünk, hogy közösen valljuk meg hitünket, együtt végezzük a szeretet munkáit, és egységben keressük az Ő ígéreteiben megalapozott reménységet”-fogalmaztak a Generális Konvent Elnöksége február 13-i, az ünnepségek előkészítését is tárgyaló ülése után.

A reformátusok többek között egyháztörténeti konferenciával kapcsolódtak volna a magyar kormány által 2020-ra meghirdetett nemzeti összetartozás emlékévéhez, amelyet május 20-án és 21-én tartottak volna Marosvásárhelyen. A korábbi tervek szerint Kárpát-medencei református egyházak és egyházkerületek vezetői idei ülésének szintén az erdélyi város adott volna otthont május 22-én, pénteken. Május 23-án, szombaton pedig egységnapra vártak volna minden érdeklődőt, hogy a színes programok mellett ünnepi istentiszteleten adjanak hálát azért, hogy Isten kisebbségbe került közösségeinket is megtartotta az elmúlt évszázadban.

Az azóta kitört világméretű vírusjárvány miatt azonban Erdélyben is elhalasztották a tavaszra tervezett programokat, így a marosvásárhelyi egységnap rendezvényeket is. A döntésről Kató Béla, az Erdélyi Református Egyházkerület püspöke adott tájékoztatást március 12-én. Május 24-én kiadta saját otthonában, online - ha addig feloldják a korlátozásokat, valóságos gyülekezeti közösségekben ünnepelhet majd a magyar református egység vasárnapját. Addig pedig csatlakozhatunk a felvidéki reformátusok kezdeményezéséhez, akik mindennapi imádsággal készülnek a trianoni szerződés aláírásának századik évfordulójára.

www.reformatus.hu